

frelst i Havn, hvad alle Hovedprincipperne angaar. Jeg skal derfor ikke komme ind paa nogen indgaaende Udvikling af disse Principper, men vil gerne gøre en kort Bemærkning om Meningen med Lovforslaget og derefter gaa lidt nærmere ind paa nogle af Enkelthederne.

Der har ved alle Forhandlingerne om Ægteskabsloven været Enighed om, at Ægteskabet som Institution er nødvendigt for Samfundet, for Familien. Og naar man ser saaledes paa det, maa vi vist alle være enige om, at jo højere man stiller Ægteskabet, jo større Betydning man tillægger det som samfundsbevarende og som grundlæggende for Børnenes Karakter og Udvikling, des ivrige maa man arbejde paa at skabe saa gode og frie Kaar for de to Parter i Ægteskabet som muligt. Familieretskommissionen siger herom, at Meningen er, at Folk indenfor Ægteskabet saa vidt muligt skal være lige saa frit og behageligt stillede som Folk udenfor dette, og at den af Ægtefællerne, som har den økonomiske Overvægt, ikke skal kunne misbruge den til at tiltage sig Raadighed over, hvad den anden kan opnaa af Livets Fornødenheder eller selv skaffe sig, i et Omfang, der staar i Misforhold til, hvad den anden kan faa. Der skal ogsaa i disse Henseender være Lighed i Ægteskabet. Det vil jo som Regel være Hustruen, der kommer til at føle sin Afhængighed og Ufrihed stærkest, og selvfølgelig især i økonomisk Henseende, hvis hun før sit Ægteskab har været selverhvervende. Derfor siger Kommissionen ogsaa, at det maa være en af de første Opgaver ved en Revision af Ægteskabsreglerne at finde en tilfredsstillende Ordning netop af dette Forhold. Jeg tror, man kan sige, at det foreliggende Lovforslag som Helhed er mest til Fordel for Hustruen, idet det sikrer hende en forholdsvist Uafhængighed og Raadighed i økonomisk Henseende, som hun haardt har savnet. Men paa samme Tid, som hun rykkes ud af sin Umyndighedstilstand, paalægges der hende et økonomisk Ansvar og økonomiske Byrder, som hun hidtil ikke har kendt. Det finder jeg rimeligt og det eneste mulige, naar man vil tale om Ligestilling i Ægteskabet. Selv om jeg altsaa maa mene, at det i Særdeleshed er Hustruen, der er taget Hensyn til i Lovforslaget, vil jeg dog gerne fastslaa, at Mand og Hustru i Ægteskabet staar i saa nøje et Forhold til hinanden, er saa nøje samhørende, at en Højnelse af hendes Stilling rent etisk set er til Fordel for Manden, og jeg tror ogsaa, det er paa dette Overbevisningsgrundlag, Familieretskommissionen har

arbejdet. Om end man vel ikke kan sige, at det fuldkomne er naaet gennem dette Lovforslag, mener jeg dog, vi er naaet saa vidt, som vi i Øjeblikket kan komme, og jeg gentager min Tak til Familieretskommissionen for det store og gode Arbejde, der her er gjort. Jeg retter ligeledes en Tak til den højtærede Justitsminister, fordi han har fremsat dette vigtige Lovforslag, om end det er sket i den 11te Time af Valgperioden, og jeg takker ham, fordi han har fremsat det saa loyalt, som Tilfældet er, i fuld Tilslutning til Kommissionen. Jeg vil gerne specielt paa Kvindernes Vegne sige Ministeren Tak.

Ligesom de øvrige Talere er jeg glad over, at Formen for Lovforslaget er blevet i saa høj Grad forbedret. Det er klarere, knappere og mere forstaaeligt end det forrige Lovforslag. Jeg maa sige, at ogsaa jeg føler stor Tilfredshed ved, at Udtrykkene „Gifteret“ og „Gifteeje“ er forsvundet.

Jeg skal derefter gaa over til at beskæftige mig med nogle Enkeltheder i Lovforslaget om Ægteskabets Retsvirkninger. Naar man tænker paa den nugældende Grundregel for Ægtefællernes indbyrdes Formueforhold, som er den, at vel er der Fælleseje, men der tilkommer Manden Eneaaadighed, forstaar man, at de Kvinder, der overhovedet skænker deres Retsstilling en Tanke, føler en uhyre Lettelse ved at læse det foreliggende Lovforslag. Raadigheden over det, hun selv fortjener, har Hustruen jo haft fra 1880, men det er et stort Gode, at hun nu ogsaa faar Raadighed over det, hun selv indfører i Fællesboet. Hun skal betragtes som Medopretholder af Hjemmet, selv om hun intet Selverhverv har, alene i Kraft af sin Virksomhed i Hjemmet, og som Medforsørger faar hun Medraadighed. Denne Understregning af Betydningen af Hustruens Arbejde i Hjemmet paaskønner vi Kvinder ganske særdeles. Altsaa, Mandens Eneaaadighed er overhovedet bortfaldet, og det har jo bl. a. sin store Betydning ved Bopæls spørgsmaalet. Nu er det ikke mere ganske afgjort, at det er Manden, der bestemmer, hvor Familien skal have Ophold, for Hustruen kan jo lige saa vel som han have en Erhvervs virksomhed, af Hensyn til hvilken det er nødvendigt at bo paa et ganske bestemt Sted. Det taler Kommissionen ogsaa om, men mener ikke, at der bør gives nogen Lovregel, eller at Overværidheden bør blandes ind i dette Forhold; derom maa Ægtefællerne selv komme overens.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen), talte om § 6 og var misfornøjet med det sidste Punktum i